

uersatiōe. stabilitas in fide ac. ut sup̄ dictum est.

De designatione lxxij. discipulor̄.

Post hec dñs designauit ⁊ signāter instituit
lxxij. discipulos. scilicet alios a p̄dictis xij.
ut hant xij. apostoli xij. tribus⁹ destinati fuerāt.
sic ⁊ hi lxxij. diuersarū linguarū gentib⁹ euāgeliū
p̄dicarent. Et hant in apostolis forma fuerit epis
coporū. sic in istis forma secundi ordinis p̄sbitorū
missi bini ⁊ bini cū gaud io sūt reuēsi gloriātes sibi
in noīe cristi etiā demonia subiici. Ideo qz sathane
per sup̄biam corruētis exemplo deterrenr. ⁊ ad hu
militatē a dño reuocātur. vniuersalit̄ ad se om̄s
trahēdo et vocando dixit. Venite ad me oēs q̄ labo
ratis latore vicioz. ⁊ onerati estis sarcina pecca
torū. ⁊ ego reficiā vos sanando ⁊ refouendo. Inter
alias quoqz virtutes specialit̄ ad humilitatē om̄s
inuitādo subiūxit. Tollite iugū meum sup̄ vos. et
disate a me quia mitis sum ⁊ humilis corde. Vnde
Bernard⁹ sic dicit. Quid deniqz auctor ⁊ dator vir
tutū cristus in quo om̄s thesauri sapiētie ⁊ scientie
sūt absconditi. In quo omnis plenitudo diuinitatis
habitat corporaliter. Nonne tñ et ip̄s de humilitate
tanq̄ sūma sue doctrine. suarūqz virtutū gloriat⁹
est. Disate ayt a me non q̄ sobri⁹ aut castus aut
prudens aut aliquid huiusmodi. s̄ quia mitis sum
⁊ humilis corde. A me in q̄t disate. nō ad doctrinas

patriarcharū nō ad prophetarū libros res mīto. s̄
me vob̄ exēplū me formā humilitatis exhibeo. nes
cio quo pacto familiari⁹ semp̄ hūilitati appropin
q̄re solet dimitas. Deniq; illā se induit vt apiret
hoībus scām formam habitūq; gestauit humilem
ipsius nobis cōmendans v̄tutis excellentiam. quā
spūali sua voluit honorare p̄ntia. Cū aut̄ dñs qua
dam die sabbati trāfīret per sata. discipuli ei⁹ esu
rientes vt hoīes grana edebant manibus suis cō
fricata. Vñ phariseis eos de sabbati solutione re
darguētibus excusauit eos dñs. tum q̄ necessita
tem famis sustinebāt sicut dauid qñ panes p̄posi
tionis comedebat. tū q̄ p̄ntē auctoritatem p̄sente
ipso dño sabbati hec faciebant. Intuere eos et i tā
ta necessitate cōstitutis cōpatere. q̄uis ipi gaude
tes hoc facerent ob paupertatis amorē. Quid ē cogi
tare principes mūdi p̄ntē oīm conditōē ad tam te
nuē paupertatē redactos vt tali pabulo moē aialū
opor̄teret sustentari. O q̄ dulcis erat ille cib⁹ esu
riētib⁹ hīc et illa aq̄ sitiētib⁹. de qua dicit̄. de petra
melle saturauit eos. Vbi Ioh̄es Crisostim⁹ sic di
cit. Nusq̄ iuemin⁹ mel fluxisse de saxo. s̄ q̄ p̄st m̄l
tā itineis fatigationē a labore sitis aq̄s frigidis ex
saxo fluētib⁹ fruebant̄ easq; cū m̄lto desiderio hau
riebāt. Aq̄s illas mel appellauit. nō q̄ nat̄a aq̄z
fuāt p̄mutata. s̄ q̄ dulcedo poculi istar mell̄ sitiētū

et desiderantibus optinet saporem. Aspiciebat autem
eos dominus et compatiebatur eis quia tenerime diligebat
eos. Sed nihilominus gaudebat tam propter eos quos in
hoc multum mereri sciebat. quam propter nos quibus exemplum
relinquebat. In hoc enim exemplum ad multas virtutes
perficere possumus. Nam hic mirabiliter paupertas relu-
cet. populum mundi perennem odorem ostendit. sumptuosa et sa-
pentina ciborum paratio destruit. et gule voracitas cum
turpi sua vicio sitate et insatiabili appetitu totaliter
enuatur. Hic etiam renouata videtur prime etatis bona
simplicitas. in qua erant homines contenti fructibus arborum
et herbis et simplicibus alimentis. Si ergo sic fieret. hodie non in-
digeremus molendinis. non cibusano nec apparatus
nec suppellectili varia et posita. in quibus genus hu-
manum est inextricabiliter intricatum. quia (ut seneca dicit) Si
audire genus humanum voluerit tam seruus sciet sibi totum
esse quam militem. Ad renuntiandum quoque carnalibus delecta-
tionibus hortatur nos beatus Bernardus dicens. Si apostoli
toli carni adhuc dominice inherentes que sola sancta quia sancta
societas erat. spiritu sancto impleri nequeverunt donec tollatur ab
eis. Tu carni tue quam sordida est et diuersarum spurcicia-
rum fantasias repleta astricta et coagulatus illum ve-
racissimum te posse suscipere putas spiritum. nisi istis car-
neis solatioribus funditur renuntiatio est septuaginta. Ne
vera cum incipis tristitia implebit cor tuum sed si perseuera-
ueris tristitia tua vertetur in gaudium. Tunc enim purga-

bitur affectus et voluntas renouabitur. vel noua cre
bitur ut quod prius difficilia ymmo impossibilia videba
tur cum multa percurrentur dulcedinis auiditate. Hec
Bernardus. Tu ergo hoc animatus exemplo totis
viribus paupertatem amplectere. que sic emicuit in
domino et domina matre sua et prefatis mundi princi
pibus et omnibus qui christum perfecte imitari voluerint
Spiritu autem eam amplectere et corde dilige. quia ali
as meritoria non esset. Nunquam pro re aliqua ipsam ledere vel
et nihil omnino habere vel habere velis ultra necessitate. Et
si quis qui erit illa necessitas. Non video quod quanto vicinius
paupertati dilexeris tanto subtilius de necessitate iudicabis
Illa namque nobis necessaria sunt. sine quibus esse non possumus.
Vide ergo ea si quibus esse commode potes et illa nec habere
nec appetere nec procurare nec a sponte datibus recipere
vel. Nec tamen dominum ipsum perfectum in paupertate imitari poteris
quantumque te astuaueris. nec video quod nostra paupertas
sue possit equipari quantumque sit a nobis totis cona
tibus observata. Et hoc tibi breuiter ostendo noua et
pulchra ratione. omissis alijs que reddi possunt. scilicet
quod deus est et quod diuissimus et dominus omnium. et quod per
fectissimus et huiusmodi. Sed hanc orationem addu
co quod ipse non solum penuriam paupertatis sed etiam eius
obprobrium assumpsit. Nam nostra paupertas quod volun
tarie assumpta est et pro amore dei virtuosa repu
tatur et est. Ideoque non opprobriosa sed honorifica

reputat etiam apud malos. ipse vero non sic. Non enim
cognoscebat et nesciebat quod voluntarie pauper esset. sed
necessaria paupertas parit obprobrium et contemptum. Cum
ergo esset absque domo et possessionibus et omni huius
modi substantia. scientibus hoc universis magis habebant con-
temptum. huiusmodi enim pauperes ab omnibus contem-
nuntur. Si sapientes non credunt eis. Si nobiles. nihil omni-
ni deident et contemnuntur. Immo (quod plus est) nobili-
tas et sapientia et omnis virtus in reputatione hominum in
eis videtur extincta. Deiciunt enim quasi ab omnibus adeo
ut amicitie antiquae nec sanguinis vincula profunt eis
ut plurimum. cum omnes quasi tales amicos vel con-
sanguineos habere causerent. Vides bene quomodo nec eius pau-
perum equipari nec eum imitari potes. in tanta profunditate pau-
perum et humilitatis abiectio. Et propterea non sunt
contemnendi pauperes mundi qui ipsum dominum reputant.
In altero quoque sabbato dominus synagogam intrauit
et coram ipsis infirmis quendam manum habentem
manum aridam sanavit. Quadam die cum in monte per-
noctasset in ordine ascendens in naviculam docebat tur-
bas stantes in litore. proponitque eis quatuor parabolas.
primam de semine quod in quatuor locis cecidit. Se-
cundam de zizanys bono semini superseminatis. Ter-
tiam de grano synapis. Quartam de fermento ab scon-
dito in tribus farinae satis. Tunc dimissis turbis in
domum venit et quae prima parabola exposuerat eis in nauis.

Secundam discipulis petentibus illis exposuit. Insu-
per et alias tres proposuit. Primam de thesauro absco-
dito in agro. Secundam de bona margarita inuenta
et emptam. Tertiam de sagena in mari missa. Cum au-
tem obitus Johannis domino fuisset annuntiatus. ali-
quibus diebus elapsis discessit de partibus iudee et rediit
in galileam patriam suam. Veniens autem nazareth do-
cebat in synagoga iudeorum et mirabantur putantes eum
esse fabrum ioseph fabri filium. Ideoque non nisi pau-
cos curavit propter incredulitatem eorum. Unde cum dice-
ret Nemo propheta acceptus est in patria sua. impleti sunt
ira et reijicientes eum de urbe duxerunt eum in suppelium mon-
tis ut precipitarent. sed ipse per medium illorum ibat. Tunc ei
evadere voluit quia penitentiae locum adhuc illi respuabat.
quia nondum hora passionis eius venerat. quia hoc mortis
genus non elegerat. Adhuc ostenditur ibi locus qui dici-
tur saltus domini scilicet miliari a nazareth contra me-
ridiem. ubi dominus descendens se impressit rupi et cedere
ei rupis fecit ei quasi locum latibuli. in quo adhuc vesti-
gia rugarum vestimentorum eius et omnia lineamenta quae a ter-
go domini fuerant impressa notantur. Audivit autem herodes
fama ihesu. et ait. Iohanne ego decollavi. quis est ergo is-
te de quo audiunt talia. Et querebat videre eum. Que cum au-
disset ihesus secessit in desertum locum ut suis daret locum vivam
de temeritate et eum ut peccet inimicis ne hominidum homi-
dio iungeret. Illuc multas turbas sequentes eum evadit

Et de quinque panibus et duobus piscibus miraciter
quinque milia hominum satiauit. de fragmentis quoque
xij. cophinis repletis. Conspice ergo eum qualiter il-
los panes et pisces accipiens et per gratiam agens de-
dit discipulis ut apponerent turbe. et in manibus eorum
ita multiplicauit ut omnes per suo libito comederent
et multa fragmenta superessent. Considera etiam quali-
ter aspiciat ipsos comedentes et in eorum iocunditate le-
tatur. Conspice etiam illos qualiter super isto miraculo
admirantur. et unus ad alterum inde loquitur et letatur
et cum gratiarum actione manducant non solum corporali-
ter sed saltem aliqui ex eis etiam mentaliter refectio-
nem forte recipientes. etc.

De fuga domini in monte.

Postquam dominus ihesus satiauit turbas. illi vo-
luerunt eum rapere et regem facere. Considerabant
namque posset eorum necesse sitatibus subuenire. et
sub tali rege eis videbatur non posse egere. Dominus au-
tem cognoscens eorum voluntatem fugit ab eis in montem.
Itaque illi non persequeruntur nec illi eum tunc inuenire
potuerunt. noluit enim temporaliter honorari. Et vide
quo vere et non fide fugit hunc honorem. Misit enim dis-
cipulos per mare et ipse ascendit solus in montem orare.
ut si eum ulterius in eis discipulos quaereret. ipsum inuenire ne-
quirit. et sic euasit manus eorum quae querebant eum. Vi-
des autem quanto studio et cautela fugit et declinauit